

[Socialministeren.]

af Hensyn til Sociallovgivningens Revision skal vente saa længe. Der er ingen Mening i dette Standpunkt.

Jeg takker den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti for hans forskellige Tilsagn om at ville medvirke til at ændre denne Lovgivning ved den endelige Revision, men det er bare, som jeg en Gang har sagt, saaledes, at for al fremtidig Virksomhed erklærer de ærede Medlemmer sig særdeles villige til at medvirke til gunstige Resultater, men de gør det aldrig med Hensyn til det, der foreligger.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti udtalte, at det var mærkeligt, at man her havde taget Invalidere-nydere med, hvad han saa vidt jeg hørte, kaldte at blande vidunderlig mange Ting sammen. Ja, der er vel egentlig ikke noget underligt i, at naar der skete en saa stærk Nedskæring af Invalidere-nydere, som der skete i 1927, man saa benytter Lejligheden til ved en rent midlertidig Lov ogsaa at yde et vist Brændselstillæg og personligt Tillæg til de Invalidere-nydere, som efter deres Opholdskommunes Skøn maatte være i en saadan Trang, at det er rimeligt at afhjælpe denne midlertidigt.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti beklagede dernæst, at jeg havde blandet Principperne sammen i dette Lovforslag. Nej, der er ikke Spor af Sammenblanding i dette Lovforslag. Naar jeg bortser fra Invalidere-nyderne, som jeg nys har nævnt, er der anvendt netop nøjagtig de samme mindre heldige Principper, der findes i den gældende Lov. Der er kun givet Adgang til at forhøje de Beløb, der kan anvendes i Henhold til disse Principper, men ingen Sammenblanding.

Hvorfra den ærede Ordfører for Oppositionen har faaet den Opfattelse, at Formaalet med disse Forslag skulde være, at der slet ikke skulde ske noget, ved jeg ikke. Det forekommer mig i hvert Fald, at fra Socialministerens Synspunkt vilde dette Formaal være langt bedre opnaeligt, hvis jeg havde været fri for at udarbejde de forskellige Forslag og føre de mange tilsyneladende unyttige Forhandlinger, og det saa meget mere, som jeg har mere end tilstrækkeligt at gøre med Hensyn til Lovgivningens endelige Revision.

Formaalet fra Regeringens Side har naturligvis været at give Kommunerne Lejlighed til at afbøde den midlertidige Trang, indtil den endelige Revision var færdig, og det har der været saa meget mere Grund til, som der Sommeren igennem

ikke er gaaet mange Dage, hvor der, ikke fra enkelte Personer, men fra Kredse af Aldersrente- og Invalidere-nydere, ikke er kommet skriftlige Henvendelser til Socialministeriet, om det ikke snart blev til noget med en Forbedring af disse Menneskers Kaar.

Overfor alle disse Krav har Regeringen fulgt den allersimpleste Udvej, som den ærede Ordfører Hr. Holdgaard udtrykte sig, at gøre det ene simple at give Kommunerne Ret til i hvert enkelt Tilfælde at skønne, om der var Trang. Spørgsmaalet er, om man paa Forhaand kan afvise dette Spørgsmaal, om der er Trang. Hertil vil jeg sige, at der er dog oplyst saa meget, at selv de ærede Ordførere har erkendt, at der i mange Tilfælde kan være Trang til at yde mere.

Det første Spørgsmaal, som Udvalget stillede, tilsigtede oplyst, hvor mange Personer der er her i Landet, som faar Aldersrente uden at have Indtægt eller Formue af nogen som helst praktisk Betydning. Her er der Tale om 37 900 eller, hvis vi tager Ægtefæller med, 42 800 gamle, som altsaa kun har Aldersrenten at leve af. Naar man nu tager i Betragtning, at Aldersrenten for enlige Mænd, henholdsvis for Hovedstad, Købstæder og Land, er 678, 540 og 402 Kr. om Aaret og for enlige Kvinder 642, 510 og 378 Kr., synes jeg ikke, at der er Grund til at stille det Spørgsmaal, om det er urimeligt i saa Fald at give den enkelte Kommunalbestyrelse Lov til at skønne over, hvorvidt ikke disse Personer med saa smaa Indtægter skulde have Adgang til at faa Brændsel eller personlige Tillæg under ganske særlig Trang.

Spørgsmaalene 3 og 4 staar i Forbindelse med et Forslag om at ligestille Landkommunerne med Købstæderne i Retning af at yde Hospitalsbehandling, Medicin og lignende. Flertallet er meget ked af, at vi ikke har kunnet besvare disse Spørgsmaal. Jeg maa tilstaa, at jeg indser aldeles ikke Nyttens eller Nødvendigheden af at faa disse Spørgsmaal besvaret, naar vi alle er enige om, at det er rimeligt paa saa smaa Indtægter at kunne yde Hospitalsbehandling, Medicin og lignende, og naar vi alle samtidig ogsaa er enige om, at som Loven er formuleret, hvad der er fremhævet af den ærede Ordfører, ligger mange Kommuner inde med Beløb, som de ikke tør anvende til andre Formaal, fordi de, som Loven er formuleret, ikke kan vide, om det er nødvendigt at bruge dem til Hospitalsbehandling eller lignende.

Hvad Hovedspørgsmaalet, Spørgsmaal 5: Hvilke Beløb er anvendt til personlige